

Zdali činnost toho kterého zaměstnance, jenž zboží prodává, oné kupecké zdatnosti vyžaduje či nikoli, je v konkrétním případě skutkovou otázkou, jejíž zodpovědění závisí na různých okolnostech faktických, tak na rozsahu té které živnosti obchodní, na tom, prodává-li se zboží různé jakosti, různých cen a různých druhů, zda prodavač kupujícímu při prodeji radí, zboží doporučuje, jakost jeho kupujícímu vykládá a pod. — —

Č. 9059.

Policejní řízení trestní (Slovensko): * V policejním řízení trestním nelze navzájem rušiti náklady, jež vznikly jednak obviněnému, jednak poškozené straně, jedině proto, že obviněný byl částečně osvobozen.

(Nález ze dne 10. února 1931 č. 1990).

V ě c : Krupinská okresní nemocenská pojišťovna v Š. proti župnímu úřadu ve Zvolenu o náklady trestního řízení.

V ý r o k : Nař. rozhodnutí zrušuje se ve výroku o útratách trestního řízení pro nezákonnost.

D ů v o d y : Stěžující si pojišťovna učinila dne 13. srpna 1927 trestní oznámení na Edmunda S. v S., že nepřihlásil 34 ženců k pojištění ve smyslu § 17 zák. č. 221/24. Během trestního řízení pak žádala, aby jí proti obžalovanému byly přisouzeny útraty vzniklé jí vysláním zástupce částkou 98 Kč.

Župní úřad ve Zvolenu nař. rozhodnutím uznal Edmunda S. vinným přestupkem § 260 bodu a) zák. č. 221/24, jehož se dopustil tím, že celkem 30 ženců, jež zaměstnával o žních 1927, k povinnému pojištění nepřihlásil, a odsoudil jej podle § 262 zák. č. 221/24 k peněžitě pokutě 20 Kč, v případě nedobytnosti k 1 dennímu trestu vězení. Od obžaloby z nepřihlášení dalších 4 ženců jej dle § 155 pol. trest. řádu osvobodil, dále vyslovil žal. úřad, že útraty řízení se mezi stranami, t. j. mezi obviněným Edmudem S. a mezi okr. nemoc. pojišťovnou, učinivší soukromý návrh, na základě § 213 polic. trest. ř. navzájem ruší, t. j. každá strana si svoje útraty nese sama.

V důvodech se praví, že u shora jmenovaných čtyř ženců bylo konaným šetřením zjištěno, že u obviněného konali práci jen jako vedlejší zaměstnání, kdežto u ostatních 30 ženců bylo uznáno v souhlase s rozsudkem úřadu I. stolice, že skutková podstata přestupku shora uvedeného jest dána. Obviněnému byl však trest snížen vzhledem k tomu, že je zachovalý a nejednal úmyslně, ale přestupku se dopustil nesprávným interpretováním zákona. V důvodech se praví dále: »Útraty řízení musely se mezi stranami navzájem zrušiti, poněvadž útraty ty obě strany způsobily, jmenovitě i okr. nemoc. pojišťovna se sídlem v Š. tím, že obviněného udala i pro nepřihlášení Rozalie M. a tří společníků, jež obviněný přihlásiti povinen nebyl, tedy nepřihlášením jich přestupek nespáchal; obviněný se může opírat o to, že by záležitost před způ-

sobením útrat byl vyrovnal, kdyby právě tyto, jeho stanovisko jasně dokazující čtyři případy, do soukromého návrhu nebyly zahrnuty«.

Okr. nemoc. pojišťovna v Š. podala stížnost proti tomuto rozhodnutí, avšak jen pokud obsahuje výrok o útratách trestního řízení. O stížnosti uvážil nss toto:

Zákon z 9. října 1924 č. 221 Sb. o pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří přikazuje přestupky tohoto zákona do kompetence politických (policejních) úřadů (administrativních policejních vrchností). Pokud zákon tento trestní řízení zvláště neupravuje, tedy i pokud nemá ustanovení o nákladech trestního řízení, jest na řízení to, jakožto řízení policejně trestní, použití pro oblast Slov. ustanovení Uher. polic. trest. řádu, vydaného nař. býv. uher. min. vnitra a býv. uher. min. sprav. pod č. 65.000 z roku 1909, R. T. č. 136 ex 1909 (§ 282 tohoto tr. ř.). Tohoto právního pramene se též žal. úřad dovolává a opírá svůj výrok o nákladech trestního řízení o § 213 cit. pol. tr. řádu. Tomuto výroku vytyká stížnost právem nezákonnost.

Žal. úřad náklady trestního řízení mezi stranami, t. j. obviněným a stěžující si pojišťovnou, navzájem zrušil, odvolává se na cit. § 213. Tento paragraf stanoví, že náklady řízení dlužno v trestním rozsudku přisouditi k tíži obžalovaného, a uvádí v dalších dvou odstavcích, jakým způsobem jest postupovati, zemřel-li obžalovaný, nebo je-li tu obžalovaných několik. Nemá tudíž cit. § 213 takového ustanovení, jak je do něho vkládá nař. rozhodnutí, t. j., že při částečném odsouzení obžalovaného lze útraty jeho a zúčastněné strany navzájem zrušiti. Jiného předpisu se nař. rozhodnutí nedovolává a nss také neshledal, že by argumentace úřadu, jak shora byla reprodukována, přiléhala k některému jinému z paragrafů polic. trest. řádu, jednajících o nákladech trestního řízení. Musil proto výrok stížností naříkaný býti zrušen podle § 7 zák. o ss.

Hájíc se ve stížnosti tím, že neučinila udání z hrubé nedbalosti, dodahuje se st-lka zřejmě, že žal. úřad měl na mysli § 215 cit. pol. tr. ř., jenž stanoví: »K náhradě oněch nákladů, které vznikly řízením zahájeným k udání vědomě falešnému nebo nápadně lehkomyšlnému, počítajíc k nim i nutná hotová vydání obviněnému způsobená, budiž odsouzen udavač po předchozím vyslechnutí«. Než nss nemohl seznati, že by žal. úřad tohoto předpisu byl použil, ježto se § 215 nedovolává a neopírá nař. výrok o zjištění, že by trestní udání učiněné pojišťovnou bylo vědomě falešné nebo nápadně lehkomyšlné. Nebylo proto nss-u možno přezkoumati nař. rozhodnutí s tohoto hlediska.

č. 9060.

Pojištění nemocenské (Slovensko): I. Za platnosti § 156 zák. čl. XIX:1907 ve znění § 23 vl. nař. č. 199/22 rozhoduje spory mezi nemoc. pokladnami a zaměstnavateli o náhradu podle § 12 cit. zák. čl. v prvé stolici okresní úřad, od něhož jde odvolání přímo k min. soc.